

Vývoj stvoření.

Již jednou jsem poukázal na to, že písemně uložené dějiny stvoření se nesmí chápat pozemsky. Také dějiny stvoření v Bibli se netýkají země. Stvoření země bylo pouze přirozeným důsledkem, který vyplynul z dalšího vývoje **prvotního** stvoření vytvořeného samotným Stvořitelem. Je téměř nepochopitelné, jak badatelé v Písmu mohli udělat tak nelogické a mezery tvořící trhliny v domněnce, že Bůh ve své dokonalosti měl stvořit hrubohmotnou zemi bezprostředně a bez přechodů.

Nemusí být měněno „slovo“ v Písmu, abychom se přiblížili pravdě událostí. Naopak, slovo událostí stvoření podává opět tuto pravdu mnohem jasněji než všechny mezerovité a falešné výklady. Jen falešné výklady přivodily nemožnost pochopení tak mnohými lidmi.

Pociťuji zcela správně chybu, která se dělá tím, že je snaha v Bibli uvedený ráj položit bezpodmínečně na hrubohmotnou zemi, tak velmi vzdálenou od Božského. Není přece nakonec žádným tajemstvím, že Bible je v první řadě knihou **duchovní**. Podává vysvětlení **duchovních** dějů, v nichž jsou lidé zmiňováni jen tam, kde bezprostředně stojí ve vztahu k objasnění těchto duchovních věcí a jejich vysvětlení.

Nakonec je to srozumitelné i pro lidský rozum, protože je přirozené, když v Bibli uložené líčení stvoření se **netýká** od Stvořitele tak vzdálené země. Málokdo si troufá popírat skutečnost, že toto bezprostřední a jako **prvotně** označené Boží stvoření lze hledat také jen v Jeho nejbližší blízkosti, protože

přece vyšlo jako **první** od samotného Stvořitele a tím s Ním **musí** stát v užší souvislosti. Nikdo, kdo klidně a jasně přemýšlí, nebude očekávat, že se toto prvotní a **vlastní** stvoření odehrávalo na zemi, která je od Božského nejdále vzdálená a která vznikla teprve v dalším postupu vývoje.

O ráji **na zemi** nemohlo být proto řeči. Co Bůh osobně stvořil, jak to výslovně stojí v historii stvoření, zůstává s Ním samozřejmě také **bezprostředně** spojeno a muselo být jen v Jeho nejbližší blízkosti. Právě tak snadno vysvětlitelný a přirozený je závěr, že všechno stvořené nebo vzešlé v tak velké blízkosti Stvořitele zůstává také nejpodobnější Jeho vlastní dokonalosti. A **to** je jediné také ráj, věčná říše Boží!

Avšak představovat si ho na hrubohmotné zemi musí vychovávat pochybovače. Myšlenka „vyhnání“ z **pozemského** ráje, kde vyhnání musí přece zůstat stále ještě na stejné zemi, ukazuje tak mnoho nezdravého a je tak zjevně a hrubě zpozemštěna, že to je skoro až groteskní. Je to mrtvý obraz, který ukazuje otisk křečovitě přivozeného dogmatu, a žádný rozumný člověk poněkud neví, co si s ním počít.

Čím méně je něco dokonalé, tím je to od dokonalosti vzdálenější. Také duchovní bytosti stvořené z dokonalosti nemohou být pozemskými lidmi, nýbrž musí stát nejbližší této dokonalosti, a proto jsou ideálními vzory pro lidstvo. Jsou to věční duchové, kteří nikdy nevstupují do hmotnosti, tedy se také nestávají pozemskými lidmi. Zářící ideální postavy, které přitahují jako magnety, avšak také posilující působí na všechny schopnosti lidských duchovních zárodků a na duchy, kteří se stali vědomými později.

Ráj, který jako takový je zmíněn v Bibli, **nesmí** být tedy zaměňován se zemí.

K bližšímu vysvětlení je třeba podat ještě jednou úplný obraz o všem existujícím, aby se hledajícímu člověku usnadnilo nalézt cestu do věčné Boží říše, do ráje, odkud vzešel ve svém duchovním prapočátku.

Nechť si člověk představí Božské jako nejvyšší a nejušlechtlejší. Bůh sám jakožto výchozí bod veškerého bytí, jako pramen veškerého života je ve své bezpodmínečné dokonalosti **bezbytotný**. Občas se halí do pláště Božsky - bytotného, které pak následuje a přijímá tak na sebe formu. Po Bohu samotném v Jeho nejvlastnější bezbytotnosti následuje tento kruh Božsky - **bytotného**. S ním povstali první bez výjimky formou učinění. K nim patří v první řadě čtyři archandělé, ve druhé a třetí řadě malý počet nejstarších. Tito nejvzdálenější se nemohou přibližovat k Božsky - bezbytotnému, avšak mají velký význam pro další vývoj duchovně - bytotného, jako pak mají velký význam později vědomě bytotní pro vývoj hmotnosti. Z Božsky bytotného byl vyslán Lucifer, aby byl stvoření v jeho dalším samočinném vývoji bezprostřední oporou.

Syn Boží však přišel z Božsky - bezbytotného jako část, která musí po svém pomocném poslání vejít zpět do Božsky - bezbytotného, k opětovnému sjednocení s Otcem. Syn Člověka pochází rovněž z Božsky - bezbytotného, přímo z Boha. Jeho odštěpení se stalo skrze spojení s vědomě - duchovně - bytotným příkazem k setrvání v oddělení, a přece také opět v bezprostředním spojení s Božsky - bezbytotným, aby mohl zůstat věčným prostředníkem mezi Bohem a Jeho dílem. Poté, co Lucifer jakožto přicházející z Božsky - **bytotného** ve svém

působení selhal, musel být na jeho místo vyslán někdo silnější, který ho spoutá a pomůže stvoření. Proto pochází k tomu určený Syn Člověka z Božsky - **bezbytostného**.

K Božsky - bytostnému se připojuje **ráj**, věčná říše Boží. Tím je v první řadě nejbližší se nacházející **vědomě - duchovně - bytostné**, které sestává ze stvořených věčných duchovních bytostí, které lze rovněž nazvat duchy. Tito jsou hotovými ideálními postavami pro všechno, oč mohou a mají lidští duchové ve svém nejúplnějším vývoji usilovat. Magneticky přitahují ty, co usilují vzhůru. Toto samočinné spojení pociťují hledající a vzhůru usilující v často nevysvětlitelné touze, která v nich podněcuje nutkání hledat a usilovat vzhůru.

Jsou to duchové, kteří se nikdy nezrodili ve hmotnosti a jsou samotným Bohem, prapůvodem veškerého bytí a života, stvoření jako první, čistě duchovní, kteří jsou tedy Jeho vlastní dokonalosti také nejbližší. **Oni** jsou to také, kdo jsou skutečně **podle Jeho obrazu!** Nesmí se přehlížet, že je to v dějinách stvoření zřetelně nazváno: podle Jeho **obrazu**. Tento poukaz zde také není bez významu; neboť oni mohou být jen podle Jeho **obrazu**, a ne podle Něj **samotného**, tedy jen podle toho, jak se **zjevuje**, protože samotné čisté Božství jako jediné je **bezbytostné**.

Aby se zjevil, musí se Bůh, jak již bylo řečeno, nejprve zahalit do Božsky - bytostného. Avšak také potom nemůže být spatřen z duchovně - bytostného, nýbrž jen z Božsky - bytostného, a to také jen z malé části; neboť veškeré čisté Božství musí oslnit ve své dokonalé čistotě a jasu to, co není z Božství. Dokonce ani Božsky - bytostní nemohou hledět do tváře Boží! Rozdíl mezi Božsky - bezbytostným a Božsky - bytostným je k tomu ještě příliš velký.

V tomto ráji vědomě - duchovně - bytostného žije současně také **nevědomě - duchovně - bytostné**. Nese v sobě tytéž základy, ze kterých je složeno vědomě - duchovně - bytostné, tedy zárodek z něj. V těchto zárodcích však spočívá život, a život v celém stvoření nutí podle Boží vůle k vývoji. Vývoji k uvědomění. To je zcela přirozený a zdravý postup. Uvědomění však může z nevědomého vznikat jen zkušenostmi a tato touha k dalšímu vývoji skrze zkušenosti nutí nakonec takovéto zrající nebo naléhající zárodky nevědomě - duchovně - bytostného samočinně dolů nebo pryč, jak bychom tak řekli, ven přes hranici duchovně - bytostného. Protože vypuzení nebo odpuzení zárodku nemůže nastat směrem vzhůru, tak se musí ubírat cestou, která zůstává volná, a to směrem dolů.

A to je to přirozené, pro duchovní zárodek toužící po uvědomění nutné vyhnání z ráje, z duchovně - bytostného!

To je také ve skutečnosti v Bibli zmíněné vyhnání z ráje. Obrazně je to podáno zcela správně, když se říká: V potu své tváře máš jíst svůj chléb. To znamená v tlaku zkušeností, ve vznikající při tom nutnosti obrany a v boji proti dorážejícím vlivům nízkého okolí, do kterého proniká jako cizinec.

Toto vyhnání, odpuzení nebo vypuzení z ráje není naprosto žádným trestem, nýbrž bezpodmínečnou, přirozenou a samočinnou nutností při blížení se určité zralosti každého duchovního zárodku následkem touhy k vývoji sebeuvědomění. A to je zrození z nevědomě - duchovně - bytostného do bytostného a později do hmotného za účelem vývoje. Je to tedy **pokrok**, a ne snad krok zpět!

Zcela správným označením v dějinách stvoření je také to,

když je tam řečeno, že člověk cítil touhu „zakrýt svou nahotu“, jakmile se v něm probudila chápavost dobra a zla, pozvolné nastupování sebeuvědomění.

Se zesílením touhy po uvědomění nastává samočinné vyhnání nebo vypuzení z prvotního stvoření, ráje, aby prostřednictvím bytostného vstoupil do hmotného. Jakmile duchovní semeno vystoupí z oblasti duchovně - bytostného, tak bylo by jako takové v nižším, jinorodém a hutnějším prostředí „nahé“. Jinak řečeno, bylo by „nezakryté“. Nastává tím pro ně nejen potřeba, nýbrž i nezbytná nutnost zakrýt se ochranně podstatou a hmotou svého okolí, vzít na sebe plášť druhu, bytostnou schránku, jemnohmotné a nakonec pak také přijmout i hrubohmotné tělo.

Teprve s přijetím hrubohmotného pláště nebo těla probouzí se pak nezbytný pohlavní pud, a tím také tělesný stud.

Čím větší je tento stud, tím **ušlechtilejší** je pud, a tím výše stojí také duchovní člověk. Více nebo méně výrazný tělesný stud pozemského člověka je okamžitým **měřítkem pro jeho vnitřní duchovní hodnotu!** Toto měřítko je neklamné a každému člověku snadno poznatelné. Se zadušením nebo odstraněním vnějšího pocitu studu je také současně vždy zadušen mnohem jemnější a zcela jinak uzpůsobený pocit duševního studu a tím se stává vnitřní člověk bezcenný.

Je to neklamným znamením hlubokého pádu a jednoznačného úpadku, když se lidstvo začne chtít za předstírání pokroku „povznést“ nad klenot pocitu studu, přínosného v každém směru! Ať již to je pod pláštěm sportu, zdravotnické péče, módy, výchovy dětí nebo za mnohých jiných k tomu

vítaných výmluv. Záhuba a zřícení se jsou pak nezadržitelné, a jen hrůza největšího druhu může přinést uvědomění si toho ještě jednotlivcům, ze všech těch, kteří se nechali na tuto cestu bezmyšlenkovitě zatáhnout.

Od okamžiku, kdy nastalo přirozené vypuzení, vychází najevo také s putováním takového duchovního zárodku skrze bytostné a hmotné dalšího stvoření nejen jedna, nýbrž vždy stále více naléhavých potřeb bytí v těchto nižších kruzích stvoření k jejich dalšímu vývoji a povznesení, které nejen zpětně posilují a utvrzují tento zárodek v jeho vlastním vývoji k sebeuvědomění, nýbrž to teprve vůbec umožňují.

Je to mocné tvoření a tkaní, tisícíronásobně do sebe vpletené, avšak navzdory veškeré živé samočinnosti nutně logicky do sebe zapadá ve svém vzájemném působení tak, že jedna jediná pouť takového duchovního zárodku až k jejímu dokončení se jeví jako část nádherně zbarveného koberce, který byl vytvořen cílevědomou rukou umělce, buď ve vzestupném sebeuvědomění, nebo vedoucí dolů do následného rozkladu k ochraně druhých.

V zázračném díle stvoření spočívá tak mnoho tiše a jistě pracujících zákonů, že by se o každém z tisícířých dějů v bytí člověka mohlo podat celé pojednání, avšak které by se jen vždy opět zpětně sbíhaly v jeden velký základní rys: **K dokonalosti Stvořitele jakožto východiska**, Jehož **vůle** je živoucí tvůrčí **Duch**. Duch Svätý! **Všechno duchovní** je však Jeho **dílem**!

Protože člověk pochází z tohoto duchovně bytostného díla, tak nese v sobě částčku tohoto Ducha, která sice s sebou přináší sílu svobodného rozhodnutí a tím odpovědnost, avšak

přece není totožná se samotným Božstvím, jak se to často falešně předpokládá a prohlašuje.

Veškeré působení, jímž jakožto přírodní zákon tak pomocně a podporujicně pracuje Boží vůle ve stvoření, se pak musí tomu, kdo vědomě přehlíží celek, zformovat v jediný nádherně sladěný jásavý zpěv. V jeden jediný cit díky a radosti přitékající v milionech průplavů k tomuto východisku.

Věčně se ve stvoření opakující vývoj, který s sebou přináší příslušné vypuzení duchovního zárodku z ráje při určité zralosti, jeví se také viditelně pozemskému zraku ve všech věcech pozemských událostí, protože všude se zrcadlí stejné dění.

Toto v přirozeném vzniku se vyvíjející vypuzení lze také nazvat dějem samočinného odloučení. Přesně jako když zralé jablko nebo jakýkoliv zralý plod padá ze stromu, aby se pod tvůrčí vůlí rozpadem uvolnilo semeno, které **teprve pak** vnějšími vlivy, které na ně bezprostředně působí, **roztrhne** obal, aby se stalo zárodkem a něžnou rostlinou. A stane se odolnou opět jen za deště, větru a svitu slunce a může také jen takto zesílit ve strom. Tím je vypuzení zralého duchovního zárodku z ráje nutným následkem vývoje, stejně jako je také bytostné, hmotné a nakonec pozemské stvoření v základních rysech jen následkem stvoření duchovně - bytostného, přičemž se sice základní rysy vlastního stvoření neustále opakují, avšak vždy s nutnými rozdíly tak, že se působení jeví odlišně podle bytostného a hmotného druhu. Také v hrubohmotně pozemském následuje po průchodu všeho duchovně - bytostného opět vypuzení duše, jakmile k tomu nadejde čas zralosti. To je pozemská smrt, která znamená samočinné vypuzení nebo odloučení od hrubohmotného a tím zrození do jemnohmotného. Také při tom jako by padalo ovoce

ze stromu. Při klidném počasí jen zralé, avšak při vichru a bouřích i nezralé. Zralým ovocem jsou ti, jejichž přechod děje se s dozralým vnitřním semenem pro jemnohmotný onen svět v pravou hodinu. Tito jsou duchovně „připraveni“ pro onen svět, a proto tam zapustí rychle kořeny a mohou bezpečně růst vzhůru.

Nezralým ovocem jsou však ti, jejichž odpadnutí nebo smrt se spojeným s tím rozkladem doposud chránícího hrubohmotného těla odkryje semeno **ještě nedozrálé** pro onen svět, a tudíž předčasně všem vlivům vydané napospas, čímž musí buď nutně zakrtnět, nebo je nuceno dozrávat, než v půdě onoho světa (poměrech) zakoření (sžije se) a tím může vyrůstat.

Tak jde to vždy dál. Z jednoho vývojového stupně ke stupni dalšímu, pokud mezi tím nenastane hnilobný proces, který nedostatečně zralé semeno rozloží, čímž jako takové zanikne a s ním přirozeně také v něm spočívající živoucí vzrůst v samostatný plodný strom, který může dál spolupůsobit v dalším vývoji.

Člověk, který se pozorně dívá kolem sebe, může ve svém nejbližším okolí často přesně pozorovat základní obraz veškerého dění ve stvoření, protože se v nejmenším zrcadlí vždy také to největší.

Jako nejbližší tomuto duchovně - bytostnému ráji následuje směrem dolů říše všeho **bytostného**. Samotné bytostné dělí se opět na dvě části. Jako první je **vědomě - bytostné**. Toto sestává z elementárních a přírodních bytostí, k nimž patří elfové, gnomové, rusalky atd. Tyto elementární a přírodní bytosti byly nutnou přípravou k dalšímu vývoji na cestě k vytvoření hmotnosti; neboť hmotnost mohla vzniknout jen ve spojení s bytostným.

Elementární a přírodní bytosti musely tvořivě spolupůsobit ve vznikající hmotnosti, jak se to děje ještě i dnes.

Jako druhé v říši bytostného je **nevědomě - bytostné**. Z tohoto nevědomě - bytostného pochází život zvířecí duše ¹⁾. Zde je třeba dbát na rozdíl mezi říší duchovně - bytostného a říší bytostného. Pouze všechno **duchovní** v sobě nese od prvopočátku svobodné rozhodnutí, které jako následek přináší také odpovědnost. Avšak u níže stojícího bytostného tomu tak není.

Dalším následkem vývoje byl pak vznik hmotnosti. Tato se dělí na **jemnohmotnost**, která sestává z mnoha oddílů, a na **hrubohmotnost**, která začíná nejjemnější mlhovinou a je pozemskému zraku viditelná! Avšak na ráj na zemi jakožto nejzazším výběžku hrubohmotnosti nelze ani pomyslet. Jednou **má** na zemi nastat **odlesk** skutečného ráje, pod vládou Syna Člověka, na počátku říše tisíce let, jako při tom má také současně vzniknout pozemský obraz hradu Grálu, jehož vzor stojí na nejvyšším vrcholu skutečného ráje, jako doposud jediný opravdový chrám Boží.

1)

Přednáška: 49. Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem.